

Luopion veri

Moonsorrow

Auringon kullanhohde hiipuu pimeyteen,
petollisen valloittajan loppu lähenee.
Usvaisten metsien kansa valmistautuu hyökkäykseen,
isiensä uskon puolesta se taistelee.

Kun valo katoaa he esiin marssivat
ja miekat rautaiset pian ilmassa tanssivat.
Ei henkiin kukaan jää, he kaiken tuhoaa.
On vasara heill' kaulalla, risti ruohikkoon putoaa.

Teurastus alkakoon...
Kuoloon luopion...

Vihollisen veri virtaa miekan kahvalle
kun terä sitä janoten jo syöksyy syvälle.

Profeetan lapset,
kohtalonne on kirjoitettu miekkojemme teriin.
Liian kauan olette maitamme asuttaneet.

Emme tarvitse vapahtajaanne,
emme valkoista valhettanne.
Kahlitsematonta ette voi vapauttaa.

Luonto on äitimme,
hänen povellaan alttarimme.
Pyhimpämme kaikkialla ympärillä asustaa.

Hanget säihkyvät, kosket kuohuvat.
Ne jumalamme ovat,
omaamme emme anna pois.

Pohjoiseen olitte saapuva,
kaukaa tulitte
ja sinne joudutte vielä kerran palaamaan.

Sillä jälleen keihäämme saalistavat luopioiden verta.

Kuolema lampailla jotka riistivät uskomme,
Pohjolasta poistukaa tai kohdatkaa kostomme.
On jumalanne meille vieras olento,
se ikuisuuksiin kadotkoon, vihamme tuntekoon.

Pian armoa jo anotaan, ei pelastusta näy.
Metsän piiloon samotaan, tie kirveen terään käy.
On taistelu koht' voitettu, jo aamu sarastaa,
pian soturimme ratsastaa kohti Tuonelaa.

Kohti Tuonelaa...
Valloittaja katoaa...

Vihollisen veri virtaa miekan kahvalle
kun terä sitä janoten jo syöksyy syvälle.

Verta vuodattakaa... kuolemaa...
Rauta kalskahtaa... tuskaa...
Tappakaa... kylväkää tuhoa...

Terät tanssikaa... verta janoten...

Translations: